ПОЕТОВІ…

Ти Овідій, в якого усе навпаки,
Бо живеш у столиці, і ще не в опалі,
Тільки вірші твої філігранні і сталі,
І у тебе закохуються жінки…

Їх гарячі тіла, наче вина терпкі —
Золоті і брунатні, ясні, мов емалі.
Їх наука кохання, їх губи, їх талії,
Їх жага, їх утома і їхні роки…

Або, може, не так: є природа ріки,
У яку не вступити удруге. Надалі —
Тільки сни і слова, пережиті й тривалі,
І найвища інтимність стискання руки…

Томи — втома, і Томи — ослаблі зв'язки.
Так Верлен дуже мріяв умерти в Італії.
З того боку — чесноти, а з того — регалії.
Ти — Овідій, в якого усе навпаки…